

Les creus de fusta estenen els seus braços per a aguantar les veles de les parades...

A les cinc del matí ja arriben els primers autònibus de fora, carregats de gent i de cistells...

Els mataronins són sempre els qui primer comencen el mercat...

Clixés Pau Fort Els venedors de fruita a l'engròs, a l'estiu, arriben a punta d'alba i comença el regateig de cada dijous amb els revenedors...

preu; però si els revenedors es lleven de bon matí, els proveïdors no han pas dormit i el regateig dura qui-sap-la estona en forma quasi invariable:

—Tu, Rossa! A quant la caixa de tomàquets?

—A deu.

—Massa car; diumenge el vaig comprar a vuit.

—No pot ser; no seria com aquest; fixa't quins colors més vius que té.

—No, no; mira, me l'has de donar més barat.

—No puc, hi perdria diners.

I veieu la compradora com s'en va i al cap de poc ja torna; regateja una mica més, torna a marcar, torna a venir i al cap d'avall arriben a fer fira.

Però de fruita n'hi ha poca a la plaça d'En Boada. De venedors a l'engròs n'arriben d'altres a primera hora que proveeixen al Llobregat; es queden per algun recó de la Plaça Gran i allí el regateig porfidiós té diverses escenes semblants.

En aquesta hora privilegiada que les places són quasi buides, us sembla que estem fent la gran construcció del mercat i tothom aporta la seva part per tal que resulti completa. Les taronges i plàtans s'apilen a la Plaça de les Olles i la gent treballa per agençar la seva aportació constructiva. A la Plaça Gran, ara, a l'istiu, a quarts de cinc algun matíner de les proximitats comença a cercar la numeració que en mig del paviment nou ressaltava amb el seu fals aire popular; amb els ulls mig ensunyats posa els cavallets de les parades de roba en el lloc que correspon i fa mil equilibris amb les seves fustes plegables. Les verdulaires comencen a establir la seva taula i tothom calmosament va circulant en mig de les fustes que treginen. Es l'hora que preludia només el moviment posterior; hi ha temps sobrer per fer els preparatius i ningú treballa adalera.

Arriba més planter hortícola que estenen a la vora ja dedicada a aquest fi i arriba fruita i més taronges a la Plaça de les Olles. La mestressa d'una pila, a l'hora de la descàrrega, no sap on posar la nena d'un any que porta amb ella i la col·loca dins d'una sàrria, talment un fardell més, on juga la criatura.

Els sorolls neden encara dintre el silenci de la població. Les orenetes giravolten en torn del campanar i els seus xiscles s'escampen onejant per l'espai. La trepidació dels motors mecànics i els cascavells dels pocs animals que transiten, ressonen pels carrers granollerins, com dins d'una casa abandonada. En Comes, amb la seva haca, estén els primers cistells i gàbies d'aviram per les voreres del carrer de Sant Roc i Plaça dels Cabrits. Al fort de l'istiu, el Xato gran, a la Plaça de Perpinyà, salta amb la seva escala per estendre la vela que privarà dels raigs solars el bestiar porcí que s'ajeurà després dintre les gàbies, mentre allí prop, al Cafè Nou, amb les portes obertes dringuen les culleretes preparant-les pel serviment.

En el temps canicular tot comença més aviat per privar-se del sol arborós. De la muntanya, a punta de dia baixen cap a mercat l'home de la casa, amb la dona o bé la filla gran, saltironant pel camí pedregós; l'euga o el matxo